

Mistrovství Evropy mládeže v šachu 2014 – sestry Vavřínkovy v českém reprezentačním výběru

V Gruzii - zemi šachu zaslíbené, se koná letošní Mistrovství Evropy mládeže. Přímořské letovisko Batumi dne 18.9.2014 přivítalo 989 startujících hráčů, další spoustu trenérů a doprovodných osob, celkem ze 45 zemí Evropy. Česká výprava čítá 18 startujících, s doprovodem a trenéry nás tady bude přibližně 30.

V kategorii dívek do 14 let nás reprezentuje vedle pozvané Lucky Ambrožové Eliška Vavřínková, v kategorii D10 bude českou vlajku hájit Anička Vavřínková. Podobně jako z předloňského MS v Mariboru se čtenářům pokusím v průběžné reportáži zprostředkovat průběh turnaje, postřehy a zajímavosti, se zaměřením na vystoupení Elišky s Aničkou.

Úvodem velmi děkuji za laskavou podporu sester Vavřínkových především společnosti DOPRAVNÍ STAVBY BRNO, s.r.o, dále pak mateřskému klubu Lokomotiva Brno a městu Brnu.

Reportáž bude průběžně doplňována v přiloženém souboru.

17.10.2014: Den první – 1500 km na Východ

Tradiční náčelník reprezentačních výprav mládeže David Kaňovský stanovil přesun do Batumi již dlouho dopředu na den 17.10. 2014 po trase Brno (většina výpravy) – Vídeň – Istanbul – Trabzon – Batumi. Čekala nás cesta dlouhá téměř 1500 km.

V páteční deštivém předpolední jsme se sešli na „starém“ brněnském autobusovém nádraží před hotelem Grand, kde jsme před 12.30 začali nastupovat do žlutého autobusu Student Agency. První nemilé překvapení nastalo brzy, na některých našich místenkách měli věci již jiní pasažéři, jedoucí z Prahy. Zatvrzele trvali na tom, že sedí správně. Palubní stevard nás tedy nějak rozesadil (místa pro tentokrát nějak vyšla, později, jak se ukáže, to bylo o něco horší). Seděl jsem tedy mimo náš sektor, ale holkám to našťěstí nijak nevadilo a ihned naladily palubní tablety na správné noty. Následně se ukázalo, že díky naší početné výpravě SA vyslala mimořádně souběžně ještě jeden autobus a proto asi vznikla nějaká duplicita místenek. Dejť se pak u stevarda přesvědčil o tom, že naše rezervace byly správné a my pokračovali v hodně deštivém počasí směr Vídeň. Díky asi tradiční páteční dopravní situaci jsme v rakouské metropoli nabrali přibližně dvacetiminutové zpoždění, což ale nikomu nijak nevadilo, času jsme měli dost.

Na cílovém peróně před vídeňským letištěm se pro mě překvapivě zjevil Petr Pisk, který se k nám připojil a ihned si všiml Aniččiného příručního zavazadla – semišového polštářku. Ihned se pokoušel navázat s Aňou lehce „škádlivou“ konverzací typu – s tím Tě do letadla nepustí atd., nicméně Aňa trvala na svém a na toto téma rozhodně nehodlala nijak diskutovat©. Poměrně dlouhou trasou přes letecký terminál jsme se přesunuli k odbavovacím přepážkám Tureckých aerolinií. Paní za přepážkou ochotně vyřešila problém, že bych snad měl sedět na opačném konci letadla než holky (nějak upravila zasedací pořádek), rozloučili jsme se s kufry a doufali, že tyto vyrazí stejným letadlem, nebo alespoň směrem, jako my. My vezeme celkem tři kufry a tak jsme s manželkou zkušeně rozdělili všechny desinfekční prostředky rovnoměrně do každého z nich, abychom minimalizoval riziko případných velmi nepříjemných ztrát. Myšlenka na to, že by ze tří kufrů do Batumi dorazily např. i dva (tedy nadpoloviční většina), ale že v tom třetím bylo úplně VŠE, byla přímo děsivá.

Do odletu zbývaly cca dvě hodiny, většinu z čekacího času jsme po asi dvou pasových kontrolách strávili postáváním či posedáváním před posledním kontrolním, již rentgenovým stanovištěm.

Při následném „prosvícení“ zaujal rakouské kontrolory Aniččin osobní batoh, ve kterém, nevím proč, si vezla téměř kompletní základní školní potřeby (prý aby mohla v letadle číst a psát...). Obsahem tudíž bylo i pouzdro, vybaveno mimo jiné nůžkami, kružítkem a množstvím dobře zastrouhaných pastelek. Nenapadlo mě zkontrolovat obsah pouzdra, Rakušany rozhodně ano. Vše nakonec naštěstí skončilo chápavým úsměvem paní kontrolorky.

Čím víc se blížil čas startu letadla, tím častěji mě začala mučit Eliška poznámkami a dotazy na teroristy (třeba jak se poznají...), padající letadla, jestli může během letu upadnout křídlo, jestli budeme padat do moře nebo na zem atd. Zkrátka úspěšně mě „zlepšovala“ náladu. Snažil jsem se jí vysvětlit, že jen cestou autobusem do Vídně jsme se statisticky tisícekrát častěji mohli „zabít“ než v letadle, ale to ji evidentně neuspokojilo.

Na palubě nás přivítaly milé a ochotné letušky a stroj začal letištní ranvej rolovat v přesně stanovený čas, tedy v 16.55 SELČ. Za několik málo minut jsme již měli Vídeň pod sebou, Elsa pokračovala ve svých dotazech a poznámkách, pozorovala snad každý jen trochu neobvyklý pohyb kohokoliv na palubě. Trošičku ji uklidňovalo vedle nás v tátově náručí sedící několikaměsíční miminko, které mělo evidentně jiné starosti než naše třináctiletá puboška. Anička u okénka za jasného počasí sledovala výhledy pod námi a my na palubním tabletovém displeji, který se náhle vyklopil z podhledu nad našimi hlavami, sledovali časové a délkové údaje o lince z Vídně do Istanbulu. Ve výšce cca 11000 metrů jsme se dozvěděli, že za okénkem je právě -58 st. Celsia (Anička – jak to tati, když tady je normální teplo a tam svítí slunko?...), že celá trasa je dlouhá cca 1300 km a že se k Istanbulu přibližujeme Boeingem 737 rychlostí přibližně 900 km/hod. Orientační mapka nás informovala i o přibližné aktuální poloze. Letušky nám nabídly teplé jídlo (nějaké kuřecí maso, rýži, k tomu řezy syrové ryby (asi losos) v salátu a nějaké pitíčko. Let trval pro mě překvapivě krátce a po přeletu Srbska, Rumunska a Bulharska mírně nepříjemné pohyby letadla a další všetečné poznámky a grimasy Elsy naznačovaly, že asi začínáme klesat nad Černým mořem a

přibližujeme se k Turecku. Anička si stěžuje, že jí píchá v uších a současně mě oznamuje, že pod námi už vidí nějaká světélka. Holky párkrát před okýnkem cvaknou mobilem a za chvíli bezpečně dosedáme na ranvej v Istanbulu. Cesta trvale bez pěti minut jen dvě hodiny.

Díky časovému posunu nám na mobilech přiskočí jedna hodina dopředu a nás čekají další dvě do startu vnitrostátní linky z Istanbulu do Trabzonu. Z pobytu na instanbulském letišti stojí za zmínku snad jen to, že turecká kontrola měla pro obsah Aniččina pozdru o poznání menší pochopení než ta rakouská, ale vše se naštěstí obešlo bez nějakého incidentu. Další Boeing 737 vypadá o poznání „unaveněji“ než ten mezinárodní a tomu po startu odpovídá i frekvence Eliščiných poznámek a otázek. Z Istanbulu odlétáme s asi dvacetiminutovým zpožděním, které je však nad Tureckem dohnáno a v severovýchodním tureckém městě Trabzon jsme opět podle plánu, tedy kolem půlnoci tureckého času.

Malá odbavovací hala je vybavena dvěma spícími pásovými dopravníky, na kterých nám za chvíli mají dorazit naše poklady, odevzdané ve Vídni. Po chvíli napětí se zpoza zástěny začínají vynořovat první zavazadla, na která již čekáme společně s federální slovenskou výpravou. Kusy sedí, bohužel se musí řešit nějaké újmy na dvou zavazadlech – utržené madlo a ještě jedno nějaké poškození.

Z Trabzonu máme být přepraveni již do gruzínského Batumi, a to již autobusem pořadatelů. Před letištní budovou skutečně postávají dva pokuřující týpci s plakátem loga ME a začínají na nás gestikulovat. V tuto chvíli oprašuje svou ruštinu Petr Pisk a snaží se od borců zjistit podrobnosti. A mě je jasné, že jsem zpátky na VÝCHODĚ!. Na Petrovu otázku : „Skolko časa jiščo?“ týpek odpovídá: „Tri-četyre časá“ Hm, je to asi 180 km, čtyři hodiny-kdo ví, co nás ještě čeká. Venku chčije, letištní pikolík definitivně zavřel halu a my jsme venku, už dost uondaní a děcka už mají dost. Jsou sice přistaveny dva docela normálně vypadající autobusy, ale kolem nich pobíhají různí ribjonci různé barvy pleti, především rusky mluvící. Teď je mi jasné, že v autobuse nebudeme sami.

Přichází kýžený rozkaz tovaryšča s cigaretou: Slovákija v pervoj bus, Čechoslovákija v drugij bus...Hm, vítej v Evropě, synku. Tak tedy rychle kufrý do kufru a v druhuj bus. Opět nějak hapruje počet volných míst. Okamžitě usazují holky na první dvě volná sedadla která vidím, protože na spoustě jiných vidím ty předtím venku pobíhající ribjonky. Holky mají místo vepředu, já se tlačím do zadu a beru ve skupině již sedících z naší české výpravy poslední volný flek. Nataša Richterová poctivě a usilovně drží místo Lucce Ambrožové, ta má tedy kliku. Martina Fusková už menší, ale usedá do volné „díry“ vprostřed mezi zadními sedadly. No a štěstí nemá p. Jasný, na toho už zbývá pouze místo v uličce. Chvilí postává, pak sedá a později zalehává v uličce...Nu, charašo, v period málički!

Po rozjezdu, za trvalého intenzivního deště, většina osádky usíná. Jak jsem předeslal, někteří v poloze ležícího střelce. Po dvou hodinách zastavujeme na turecko-gruzínské hranici. Venku stálé chčije a chčije. Podávám pasy holkám, nevíme co bude. Někdo hlásí, že mají náš seznam a že pasy nebude tedy ani třeba. Jo, kéž by. Za chvíli je jasno, všichni ven, pasy sebou, bagáži ponechat. Hm, nočas, foťák...Za chvíličku stojím na turecké celnici, kde chtějí náš pas, ale vše jde rychle, dva úředníci pracují rychle, ale hlavně jsou profi připraveni, mají data v PC, přiloží čipy pasů, za vteřinu bouchají štempl a posílají nás dál, do jakési uličky. Na začátku stojí již postarší gruzínský policista a chce jen zkontrolovat, že nám jeho turecký kolega to razítko skutečně dal. No fajn, říkám si, za chvíli vylezeme, a jsme buse a valíme konečně do Batumi. Hm, chyba lávky, synku. Jsme v mezizóně, dlouhé několik set metrů. Probíháme kalužemi, z přístřešku na nás intenzivně valí voda. Většina využívá možnosti použít toalety, jejichž dveře se objevují na začátku zóny. Po otevření dveří jsem se okamžitě vrátil cca o dvacet pět let zpátky, do okamžiků, ve kterých jsem vykonával potřebu v přestávkách fotbalových utkání na toaletách fotbalového stadiónu v Dolním Benešově. Uličkou jsme tedy nějak víceméně úspěšně pročvachtali a objevili se najednou v další hale, již na gruzínském území. Četýrje budky, ale pouze adín tovaryšč. „Davajťe pasporta.“ Kontrolní úkon, který na turecké straně trval max 5 vteřin, tady trval několik minut, ze začátku u každého. Když jsme totálně ucpali prostor před kontrolními budkami, postupně se zjevili další tovaryšči, obsadili všechna kontrolní stanoviště a propouštěcí proces poněkud urychlili. Během té celní procedury především na gruzínské straně, předtím též na těch toaletách v celním prostoru, jsem si vybavil okamžiky z dětství a mládí, několikahodinové

fronty na polských a východoněmeckých hranicích, vše, co s tím souviselo. Okamžitě jsem si opět uvědomil, jak jsem rád za to, že dnes žiji tam, kde žiji... To byl bleskový návrat do ne tak daleké minulosti...

Poté, co jsme všichni úspěšně prošli gruzínskou celní kontrolou, na mobilech se nám čas posunul o další hodinu dopředu. Najednou tedy bylo 5 hodin ráno místního času (3 hodiny SELČ). Autobusem by to do Batumi měl být jen kousek, cca 20 km. Ano, za chvíli se již objevují docela hezky a moderně nasvícené některé stavby města, vedle nich se však tyčí spousta starých nám dobře známých zdevastovaných paneláků. Projíždíme centrem Batumi a já mám pocit, že jsme zase zpátky v Evropě. Hlavně se již všichni těšíme do hotelu. Před šestou hodinou nám řidič zastavuje před hotelem ITOURIST, jenž z prvního dojmu nevypadá vůbec špatně. Jen dveře jsou zavřeny.... A venku pořád chřije... Ale za chvíli se jeden automat otevírá a my můžeme konečně dovnitř.

Pán na recepci, zjevně překvapen, co se to děje, nedokáže zprvu vůbec reagovat. Dejť je v druhém autobuse. Někdo se osmělil a šel to za pánem na recepci zkusit. Ten začal zmateně cosi hledat v PC, pak začal vyvolávat spoustu jmen, bohužel téměř žádné nepatřilo nikomu z naší výpravy. No postupně se podařilo nějak objasnit, kdo jsme a hlavně, co chceme. Pán říká, že pro většinu nemá zatím volné pokoje a že až od 10-12 hodin dopoledne. Přichází Dejť a potvrzuje vlastně to, že máme nárok na ubytování až od 18.10.2014. V tu chvíli jsme smířeni, že většina z nás stráví další hodiny na podlaze před recepcí. Někteří měli štěstí a jejich pokoje již byly volné. Pak se do věci vložil pan Marek a vykomunikoval s recepčním jakési zpřeházení a směny (snad rezervovaných, nevím) pokojů tak, že jsme nakonec všichni dostali k dispozici dvoulůžkové pokoje. Ti, co potřebovali třetí lůžko, velmi ochotně svolili k tomu, že se věc dořeší až během dne. Pro nás s holkama to ale ještě nebyl konec, jelikož zámeček dveří nám přiděleného pokoje nereagoval na čipovou kartu. Kufry před dveřmi, a nic.... To není možné a už mi trochu teče nerv. Jdu to dolů reklamovat, borec karty přechipuje a zase nic. Tak tam jdu znova, on že už OK, zase nic. Asi mi příliš nerozumí, tak si беру na pomoc Elsu. Po osmi letech angličtiny by už něco mohla umět a tak by tátovi měla helfnout. Taky že jo, něco tam zaspíkovali, pikolík nám sedlákům tedy jde ukázat, jak se otevírají dveře čipem v moderním hotelu. Nicméně červená svítí dále a zámeček je neoblomný. Dostáváme tedy jiný pokoj, tam již karta reaguje a před sedmou ranní tedy definitivně přistáváme. Následuje rychlý panák slivovice, rychlá sprcha, rychlý panák slivovice a konečně vytoužená BETLE! Za chvíli se přilísá Anička, Elsa už funí ve druhé.....

18.10.2014: Den druhý – Vojenská přistýlka, aklimatizace a fernetová pečť

..... Budíme se okolo 11. hodiny místního času. Venku je nějak mrtvo, Pohledem z jednoho okna, ale střídavě dvěma směry, se začínám seznamovat s atmosférou dnešního Batumi.

Pohled 1 – moderně postavené nebo zrekonstruované hotelové budovy.

Pohled 2 – hlava se otočila cca o 90 stupňů – polorozpadající se všehočtu' různého druhu

Ale my bychom měli hlavně vybalit zavazadla. Na to je potřeba rychle spálit červa. Šup ho tam. Jelikož jsme tři, ale stále máme pouze dvě postele, nevím, jestli náhodou nebudeme ještě přesunuti na jiný pokoj. Ale pragmaticky to rozhoduje Eliška – přece nebudou uklízet další pokoj! Takže rozbalit kufry, načež Elsa volá: „Tati, tady něco vyteklo a nějak to smrdí☹“. I přesto, že cenné tekutiny byly před zabalením přelity do pet lahví a ještě zabaleny (naštěstí) do igelitových sáčků, jedná dávka nevydržela násilné přemístování zavazadel během leteckého transportu a výsledkem byla fernetová pečeť na zcela nových Šachových miniaturkách od Richarda Biolka.

Pokoj, který jsme dostali, je velice komfortní, s trezorem (nevím na co), ledničkou (vím, na co), velkou televizí (kterou mě taky musela nastartovat Elsa – ach jo, ten jazykový deficit je naprosto fatální☹), velká koupelna s vanou, velikost úložných prostor naprosto vyhovující. Hotel deklaruje *****. Nicméně ten suprový, šedesátimetrový podkrovní apartmán, který jsme předloni dostali s Aničkou v Mariboru, to nemůže být. Ale jsem spokojen, i očekávaná přistýlka nijak moc nebude překážet. Když si vzpomenu na Kouty nad Desnou a např. požadované ceny při MEU....LUXUS!!!

Všimněte si prosím obsahu přistýlky i obsahu lednice. Dále na psacím stole již pouze část propašovaného kontrabandu přes vídeňské i istanbulské letiště.
Nápověda: pašerák v pravém dolním rohu.

První pobytový den bychom se především měli zaklimatizovat a seznámit se s nejbližším okolím. Jelikož prvním zaplaceným jídlem je až večere, dojídáme poslední zbytky od mamky a po poledni vyrážíme ven. Nemůže to být s holkama nikde jinde, než přímo na pláž k moři, která je vzdálena pouhých cca 300 metrů od hotelu. Míjíme malou kavárnu, u které se opravdu přesvědčujeme, že pro Gruzínce jsou šachy malým náboženstvím:

Pláž Černého moře je lemována hezkou kolonádou, všude přítomné palmy nás ujistí, že se opravdu nacházíme v subtropickém pásmu.

Holky okamžitě naklušou těsně k vodě, dostávám očekávané otázky na plavky (pár posledních otužilců to opravdu ještě zkouší), ale nakonec se holky rychle spokojí s hledáním muší.

Já mezitím opatrně hledám, kde bych si sedl za nějakou rozumnou cenu, nicméně je znát, že už je po sezóně a většina krámků a zahrádek je zavřena. Výjimkou je „rybí restaurace“, ale zatím odolávám, dělám holkám garde, fotím a pomalu procházíme pláž směrem k přístavu. Molo před přístavem zdobí architektonické dílo – liská postava, vyskládaná z nerezových kruhů a výsečí.

Holky zrekapitulovaly první dary moře, daly si říct a sebou si vzaly jen několik nerozlámaných muší.

Z přístavu se vracíme zpět k hotelu podél hlavní silnice a opět velmi silně vnímám kontrast mezi novými moderními stavbami a hned vedle stojícími paneláky. Nicméně sluší se konstatovat, že je zde vidět velká snaha přesvědčit turisty o tom, že jsou v Evropě, a ne na Východě!

Zpáteční cestu jsme prodloužili asi o 300 metrů dále za náš hotel, abychom zblízka omrkli hlavní „hrací“ hotel SHERATON, který se honosně tyčí nad pláží a velkou částí Batumi.

Vracíme se zpět a já přesvědčuji holky, že si zkusíme sednout na tu malinkou zahrádku, kousíček před naším hotelem a „nebudeme se bát vlka nic☺“. Z malého bistra vyšla překvapená paní, které jsem nějak pa ruski vysvětlil, že teda jdu do toho jejich bira, co mají vyfoceno na ceduli, a holkám nějakou brču. Tak jo, bír byl lahvový, čekal jsem to mnohem horší. Holky dostaly dokonale zelenou brčálovou limonádu, u které se hodně dlouho hecovaly. Přežili jsme všichni. Při placení jsem byl trochu překvapen, když paní poměrně natvrdo chtěla dolary nebo eura, a ne jejich Liry. Gruzínská Lira má zkratku GEL, od první chvíle, kdy jsme to s holkama viděli, platíme GELY, tak se dál prosím nevíte, až budu psát o placení nějakou drogerií☺. Paní jsem nevyhověl a už tam nepůjdeme...

Po návratu do hotelu se na náš pokoj hlásí sám Velký náčelní Dejf, zdali je vše OK. „Jo, akorát nám chybí ta třetí postel“.... To se vyřeší brzy. A skutečně, za chvíli děžurna s pikolíkem tlačí dveřmi vojenskou ocelovou skládačku tvaru V, kterou po rozevření pokrývají nějakou tenkou podložkou. „Aničko, je to Tvoje!“ Ne, já spím s tátou, tam to bude tlačit!“ Vnímavé dítě. Elsa, ač na rozdíl od Aničky startující jako extra hráč, vůbec neuvažovala o tom, že by trestná lavice měla (zcela logicky) připadnout jí. Vyčůrané dítě. Puboš☺

Nedělali jsme žádné obstrukce, že to tedy vyzkoušíme. Sedl jsem si doprostřed a ...šup..., instalovat znova. Večer tedy Anička usnula u „Pelíšků“ v pelíšku u táty, poté byla deportována na trestnou, a ráno to nějak rozchodila☺. Tady dopředu předešlu, že po

oprávněných protestech některých dalších členů (členek) naší výpravy Náčelník hned následující den zajistil výměnu podložky za normální bytelnou matraci a od té chvíle je pro nás otázka pohodlí spaní OK!

Před večeří jsem byl nucen vypátrat jednu pro holky naprosto zásadní záležitost: Je zde bazén?, Za kolik, kdy, jak, už můžeme tam jít? Ano, bazén byl nalezen, na rozdíl od Mariboru pro hotelové hosty zdarma a neomezeně a tím je můj osud zpečetěn. Okamžitě je rozhodnuto – nejdeme na slavnostní zahájení (Anička – stejně je to dlouhý a ničemu tam nerozumím – zkušenost z Mariboru), po večeři jdeme na bazén! Nemám municí na obranu – a upřímně, ani se bránit nechci☺.

Od 19.00 (až!) jsme již konečně měli v jedné z hotelových restaurací připravenou večeří. Po předchozích referencích některých návštěvníků Gruzie jsme nastoupili do krásného vyzdobeného sálu s trochou nedůvěry. Jídlo nachystáno formou švédských stolů, spousta ovoce, zeleniny, džusy, a hlavně dle mého názoru – úplně pohodové středoevropské jídlo. Samozřejmě jsem preventivně desinfikoval před i po (to je stejná samozřejmost jako mytí rukou), žádné nežádoucí projevy se nedostavily. Tady zase obrovské plus oproti Mariboru, tam jsme se stravovali ve slušné a čisté jídelně, tady je to opravdu hotelově, naberete jídlo a tím Vaše aktivita kromě vlastní konzumace končí, vše ostatní (tedy především úklid) zajišťuje ochotný a zdvořilý personál.

Po večeří již následovaly avizované radovánky v hotelovém bazénu (+ vířivka, sauna, jen víno v ceně nějak chybělo☺), poté zmiňované „Pelíšky“ (v Koutech na MČR, když se holkám dařilo, tak jsme na PC pouštěli denně – to se prostě neokouká), již s myšlenkami, že zítra to „vypukne“ a začneme se věnovat tomu hlavnímu, tedy šachu.